

med et Beløb, der tjener til Dækning af *Restancer*. Under Henvisning hertil peger Folketingsudvalget i sin Betænkning paa, at Sagen efter dets Opfattelse stiller sig anderledes med Hensyn til Beløb, med hvilke der er ydet Henstand efter Lovgivningen om *Betalingshenstand* (jfr. Lov Nr. 73 af 11. Marts 1933 og tidligere Love). Denne Opfattelse blev tiltraadt af Indenrigsministeren.

Lovforslaget fik paa Rigsdagen Tilslutning fra alle Sider og blev enstemmigt vedtaget i begge Ting.

Under Sagens Behandling omtaltes fra flere Sider Spørgsmaalet om Gennemførelse af *en almindelig serievis Konvertering af Kreditforeningsobligationer*. I Folketinget spurgte *Jens Thomsen* (B.) saaledes Indenrigsministeren, om der i Nationalbankens Ledelse var Vilje til at støtte Gennemførelsen af en betydende Konvertering gennem Bankens Rentepolitik og Diskontofastsættelse. Saafremt Nationalbanken stillede sig køligt over for Sagen, var han bange for, at Konverteringen ikke vilde faa nogen større Betydning. *Indenrigsministeren* oplyste herom, at man ikke hidtil havde ment, der var Grundlag for en almindelig Konvertering. Det var dog »en given Sag, at vi følger dette Spørgsmaal med den største Opmærksomhed, og det er ogsaa af den Grund, at jeg har forelagt det foreliggende Lovforslag, idet det er givet, at jo længere man kan komme ad den Vej med successiv og privat Konvertering, jo lettere vil det gaa, og jo lettere vil det ogsaa være til sin Tid, hvis Mulighederne skulde vise sig for en almindelig Konverterings Gennemførelse«. Man maatte under de herskende usikre Forhold gaa frem med megen Forsigtighed paa dette Omraade. Thi gaar man til en saadan større samlet Konvertering, skal der, som Ministeren udtalte i Landstinget, paa een Gang opsiges »en hel Masse Laan, og saa skal der optages tilsvarende Laan til en lavere Rente. Hvis Kursen saa i Mellemtiden svinger, kan man jo komme ind i den Kalamitet, at man har opsagt Laanet og ikke er i Stand til at faa Laan i lavere forrentede Obligationer paa fordelagtige Vilkaar«.

Den Omstændighed, at Loven gør mindre Indgreb i *Efterpanthavernes Rettigheder* end Loven af 16. December 1933, begrundede Ministeren i Landstinget med, at »saaledes som Forholdene er for Tiden, og navnlig som de ser ud til at blive i den nærmeste Fremtid, kan det ikke bestrides, at det, at alting stiger i Værdi, betyder, at de, som sidder med de reelle Værdier, i hvert Fald pengemæssigt bliver bedre stillet i Øjeblikket, medens de, som sidder med Obligationerne eller Pengene, bliver forholdsvis ringere stillet. Jeg vil derfor ikke kunne anse det for rimeligt at gennemføre et Forslag, som stiller dem endnu værre«.
